

PETR VYHLÍDKA
NESNÁZE
V ČASE

Petr Vyhlídka

Nesnáze v čase

www.fext.cz

2006

copyright © Petr Vyhlička 2002

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, pročež všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

První část této knihy se v roce 1989 umístila na první místě soutěže *O stříbřitělesklý halmochron*

Obsah

[kapitola první](#)

[kapitola druhá](#)

[kapitola třetí](#)

[kapitola čtvrtá](#)

[kapitola pátá](#)

[kapitola šestá](#)

[kapitola sedmá](#)

[kapitola osmá](#)

[kapitola devátá](#)

[kapitola desátá](#)

[kapitola jedenáctá](#)

[kapitola dvanáctá](#)

[kapitola třináctá](#)

[kapitola čtrnáctá](#)

[kapitola patnáctá](#)

[kapitola šestnáctá](#)

[kapitola sedmnáctá](#)

[kapitola osmnáctá](#)

[kapitola devatenáctá](#)

[kapitola dvacátá](#)

[kapitola dvacátá první](#)

[kapitola dvacátá druhá](#)

[kapitola dvacátá třetí](#)

[kapitola dvacátá čtvrtá](#)

kapitola první

Červený maják se rozblíkal v neuvěřitelně vysoké frekvenci. Do uší mi vnikl poplašný jekot havarijní sirény, mé vědomí několik vteřin vyjeveně zíralo a nechápalo oč tu běží, zatímco tělo, vyceповané úmornými hodinami strávenými na тренаžéru, jednalo okamžitě. Pravá ruka utrhla pojistku kaptapultáže, levá prudkým úderem rozbila kryt tlačítka autodestrukce. Kybernet někde na pozadí vykřikoval poslední hlášení a já trhl madlem, až doposud nevinně ukrytém na boku sedačky. Do mozku mi teprve teď začaly docházet informace.

Vytržení ze sítě.

Snad jsem v tu chvíli trochu zpanikařil a možná i ztratil vědomí, ale mechanismy už byly spuštěny a Kybernet se o stav Pieta Coriana nezajímal. Na rozloučenou vytvořil kolem mého těla ochranné pole, vzápětí nato opustila sedačka kabinu, sklouzla havarijní šachtou a jako ohnivá koule prolétla vzduchem.

Dopadl jsem asi tři sta metrů od obřího trupu S-12 a pyropatrony mě vykopyly z útulného pilotního křesla obličejem do ostré zelenohnědé trávy. Postavil jsem se na nohy a

šmátral po břiše, abych odepjal havarijní polštář, stahující mě k zemi. Vyděšený zrak zatím přihlížel surrealistické nádeheře, již vytvořil trup nákladáku, tříštící se o hyperprostorovou bariéru. Rozlétl se na několik velkých kusů, rozzářil všemi možnými i nemožnými barvami, a dělení pokračovalo. Bylo to přízračně bezhlučné, čas se pro trosky mého singlu zastavil. Rozbíjely se na atomy, aby skončily jako monumentální záblesk polární záře, viditelná v reálném čase jen v jeden jediný okamžik.

Potom se časoprostor uklidnil a jeho vlny mě propustily. Pár kroků za mnou se slabým šustěním opouštěla svět i pilotní sedačka, rozkládala se ve vlastní šťávě a zápach rozleptávaného plastiku mi zvedal žaludek. Technici Ústředí skutečně mysleli na všechno.

Předklonil jsem se a zvracel. Ale nezpůsobil to štiplavý oděr rozpadajících se polymerů, do hry se konečně zapojila i druhá signální soustava a já si konečně uvědomil, kde to vlastně jsem.

Nebo nejsem.

Ještě nedávno bych se podobné představě ze srdce vysmál. Cesty časem? Ano, četl jsem pana Wellse. Ale taky jsem, váženosti, absolvoval pár přednášek z fyziky. Říká vám něco Goldmanův zákon? Einstein?

Ach ano, jistě, Goldman. Jeden ze základních kamenů moderní fyziky. Jenže na univerzitě jsem pochopitelně nemohl tušit, že tenhle kámen má ještě jednu, před nepovolnými patřičně ukrytou, část. Ona taky vysoká matematika je svým způsobem věda pro čaroděje. O tom, čím nám pro jistotu nepřetěžovali rozum, jsem se dozvěděl až ve chvíli, kdy jsem vstupoval do Klubu sebevrahů, mezi piloty S-lodí. Tehdy, po podivné, takřka rituální přísaze, mi řekli o Capa Brandonovi, prvním člověku, který se vrátil z minulosti.

Když se mi žaludek trochu uklidnil, zvedl jsem ze země havarijní polštář, z medikitu si pro jistotu vpálil do krevního oběhu pár kubíků antidepressiv, a polštář, přeměněný v tornu, si hodil na záda. Rozhlédl jsem se.

Po kosmické lodi tu nezbylo ani stopy, po sedačce zůstal jen rezavý kruh spálené trávy. Nad hlavou mi šuměly vysoké stromy, kterým se kupodivu vichřici, způsobenou přistáním, podařilo přežít. Přelezl jsem padlé kmeny těch, které nevydržely, a vydal se směrem, jímž jsem tušil civilizaci. Po několika desítkách metrů v mé mysli cosi přeskočilo a já si uvědomil, že jsem v první řadě Corian a až potom ztroskotaný pilot.

Být Corian je jistě zavazující, ačkoliv se možná nacházím v době, kdy předkové mého otce nemají o planetě Zemi ani potuchy, a pradědové z matčiny strany se zatím nemohou pohoršovat nad tím, že se jejich pravnučka spustila s urostlým brunetem odkudsi z druhého konce Galaxie. Ale co je svět světem, patří Coriani k mistrům průšvihů. Osobně se domnívám, že se otec rozhodl pojmout matku za manželku až poté, když zjistil, že vlastní stejné příjmení. Nikdy se k němu podobnému nepřiznal, ale kdo ví?

Jsem tedy Corian po matce i po otci, což mě dvojnásob předurčuje. Snad právě pro tu kombinaci genů a druhové paměti jsem se ocitl v daleko větším průšvihů, než byla aféra mých rodičů.

Dlouho jsem se nerozmýšlel. Shodil jsem tlumok ze zad a blasterem vystřelil v zemi patřičně velký otvor. Svlékl jsem kombinézu a zahrnul to všechno hlínou smíšenou s jehličím. Ať už jsem kdekoliv, mám takhle rozhodně větší šanci na přežití.

Když jsem skončil pohřeb své budoucí minulosti, vzpomněl jsem si na filosofii praděda Josefa. Je (vlastně bude) to člověk, která prodělá závatný počet havárií a katastrof, díky nimž se stane *Mužem, který se rozpadl*. Narážím tím na jednu z povídek Edgara Allana Poea – praděd se totiž skládá z neuvěřitelných osmi set padesáti náhradních dílů. Ten bodrý muž mi neustále vtouká do hlavy, že Coriani přežívají jenom proto, že vždycky učiní, ať už vědomě či nevědomě, něco úplně jiného, než by udělali ostatní lidé.

Vyčistil jsem tedy hlavu od zavádějících spekulací a s klidnou myslí jsem v rouše Adamově vykročil z lesa.

Snad kolem není příliš vzdálená minulost, nerad bych skončil na hranici, což by se mi, v příslušné době, i přes všechnu kamufláž nejspíš podařilo. Pokud bych se neuchytil na místním královském dvoře jako šašek.

Naštěstí se psal rok 1987, čímž bylo autodafé vyškrtuto. Pohled na nahého člověka, vynořivšího se z lesů, však vyprovokoval domorodce, netušící pranic o neorouessauismu, k telefonátu na policii; ta mě promptně dopravila do náruče psychiatrů.

Nejsem blázen a nevyprávěl jsem jim nic o hyperprostoru, cestě časem a interstelárních nákladních linkách. Jednak jsem jim příliš nerozuměl, a i kdybych chtěl tímto bezpečným způsobem dosáhnout postu úředního šilence, stejně bych jim nedokázal srozumitelně vysvětlit princip, jakým jsem se sem dostal.

Vím o něm jen málo. To, že lodě třídy S absolvují jakoukoliv vzdálenost jediným skokem. Že je to výhodné pro obchodníky, leč nikoliv pro pojišťovny, protože při dlouhých skocích hyperprostorem číhá za každým rohem několik jízlivých přírodních zákonů. Špatně provedený výpočet trajektorie, kde se při pěti stech parsecích splete numerický procesor v jedné z dlouhé řady proměnných a vyhodí vás o sto světelných let vedle počínaje. Však také S-lodě létají po S-trasách a do hyperprostoru vstupují v pečlivě propočtených čtvercích, pár světelných let absolutně čistého prostoru. A proto v nich sedí človíčkové, louskající celou dobu buráky a čekající na příležitost, kdy místo jásavého pozdravu známé soustavy zařve Kybernet: CHYBOVÁ POLOHA, KONTROLNÍ BODY SOUŘADNICOVÉHO POLE NENALEZENY, a lidská periférie pilotního systému začne používat mozek tam, kde zatím každá UI vybuchla. Pravděpodobnost téhle chyby je nějakých čtyřicet procent, a já opravoval kurs hned poprvé. Let se tím obvykle zdrží o pár hodin a První mezihvězdná si mne tisíce akcionářských ru-

kou jak zase vydělala na urgentním nákladu. Jenže občas se loď nedostaví vůbec, taky se nám, chudinka, mohla vynořit uvnitř nějaké hvězdy, nebo pilot zpanikařil. Nebo, nedej bože...

Přesně tak. Nejobávanější a nejutajovanější strašák nadlimitních přesunů hyperprostorem. Náhodné přerušení časoprostorových vazeb.

Podánilo se do toho spadnout hned dvanácté esce, která se sice vynořila u Poadei, ale o sto let dříve. Aféru pohřbili ještě zaživa, pojišťovny kupodivu na nic nepřišly (a že se, mršky, u rizikových podniků snaží). Potom se experimentovalo.

Trajektorie S-lodí se skládá z tří etap. Klasickým lineárním skokem se loď přesune do dostatečně volného prostoru, odkud Kybernet sestaví – nebo načte – přenosový diagram. S přesností, jakou nepoužívá ani UI Válečného loďstva. Všechno se porovná se vzorcem, uloženým někde bezpečně hluboko v neuronové kouli Kybernetova mozku, a loď hupsne do hyperprostoru, aby se z něj vyloupila někde na okraji určené planetární soustavy. Tady už vliv těžkých těles, zakřivujících prostor, tolik nevádí, a pilot hazardér provede onen obávaný krátký, čili hyperbolický skok několika světelných týdnů. Minimální riziko proti tomu, co nechal za sebou.

Po trapasu s S 12 se tedy zkoušelo. Především pro bezpečnost a jistotu předků – nikdo nevěděl jak hluboko do minulosti se loď může dostat a co způsobí její zjevení – S-loďe přistávají přímo na povrchu, i v tomhle máme výjimku. Po dalším průšvihů už bylo jasné, že narušení časoprostorových vazeb trvá maximálně několik hodin, v nichž loď stihne krátký skok z hranic soustavy domů a využíváje přednostního práva, sestoupí z orbitu na povrch. I zkoušelo se nejdřív krátké zdržení mimo soustavu a na orbitě, jenže potom se jedna loď nevrátila *vůbec*.

Byrokrati z Mezihvězdné nejdřív čichali nějaký zločin, uloupení nákladu či atentát, ale jistý matematik z Centrální jim promptně dodal celkem slušnou teorii Přerušení ča-

soprorstorových vazeb. Obhájíl to ohromným kvantem informací, a na Ústředí zavládlo dusno.

Když S-lod' vlétla proti času, táhla sebou prostor jako pružnou blánu. Ta bublina se mohla protrhnout, záleželo na mnoha okolnostech, hmotností lodě počínaje, určitými hvězdnými drahami konče. Zkrátka, byla to loterie se spoustou záluďných pravidel. Ale létalo se dál, jenom prémie pilotů dosáhly závratné výše několika promile ze zisku. Komu by se to nelíbilo, že?

Od té doby si vesmír zacvičil s osmapadesáti lidmi, z čehož devětačtyřicet to vrátilo zpět. Já byl padesátý devátý a zároveň desátý, jehož bublina se protrhla. Naštěstí od trojky a čtyřky jsem nezůstal visel ve vesmíru bez možnosti orientace. Byl jsem na Zemi a nezbyvalo mi, než doufat, že se podobný malér stane někomu jinému a já se s ním svezu zpět do své doby. Pravidla hry to umožňovala.

Potřeboval jsem jen jedno – držet se v blízkosti hyperportu, pročež jsem musel, chtě nechtě, dát vale příjemnému prostředí psychiatrické kliniky.

Azyl jsem našel v rodném městě, nedaleko něhož se v budoucnu bude nacházet malý, ale obchodně veledůležitý evropský kosmodrom. Po delším pátrání, kdy jsem si vybavoval dětské hry v barácích, určených k demolici, jsem našel docela příhodný úkryt na půdě domu, na níž stavitel půdního skorobytu vytvořil – aniž sám chtěl – tajnou místnost. Byl to obrovský civilizační vzestup, uvážím-li, že před tím jsem spal pod širým nebem, v důmyslném, ale vlhkém a větrném doupeti v křoví.

Sotva jsem si udělal dekret a učinil základní opatření proti odhalení, vydoloval jsem ze země kombinézu i tlumok. Několikatýdenní pobyt pod hlínou jim ani v nejmenším neškodil. Mé hnízdo si tím opět značně polepšilo, jenomže všechno to byly jen neosobní připomínky světa, do kterého jsem se tak moc chtěl vrátit.

Rezervní dávka potravin s prošlou lhůtou. Blaster, který nemám kde dobít. Hluchá vysílačka, na jejíž frekvenci tady

nikdo nevysílá. Levitační postroj s napůl vybitými bateriemi. Univerzální klíč k otvírání palubních zámků všech typů. Havarijní příručka, v minulosti naprosto k ničemu. Jedinou radost jsem měl z nože mého eternského dědy Lombywa, který jsem sebou tahal všude, a který mi děda jako malému klukovi věnoval. Vlastně to nebyl tentýž nůž, ale děda dělal jenom takové.

Byla to jediná vzpomínka na mou bláznivou rodinu a já doufal, že projeví nějaké skryté magické vlastnosti a vrátí mě zpátky do jejího lůna.

To, co nejvíc opotřebovává organismus, je nečinnost. Něco takového jsem si nemohl dovolit. Každý trosečník – a já byl dokonalý Robinson – se musí něčím rychle zaměstnat, i kdyby to mělo být jen rytí aktů do lastur perlorodek. Když se mi podařilo překonat stádium alergií, postihnuvších každého, na záměr či nedobrovolnost nehledě, cestovatele časem a prostorem (šlo mi to, kupodivu, snad pro mou genetickou různorodost docela snadno), musel jsem se naučit nenápadně žít. Tahle adaptace už jednoduchá nebyla, lidé nejsou bakterie a neoblafnete je předstíráním neexistujících protilátek proti ničemu. I když...

Kdysi, na universitě, jsem byl nucen absolvovat řádku přednášek ze sociologie. Tak nějak to patřilo k dobrému tónu a k dokonalému vzdělání kunsthistoriků i xenoantropologů. Chcete-li se babrat v současné interaktivní malbě eternských pozitivistů – a já bych vám to doporučoval – musíte mít zatraceně dobrou základnu ve znalostech eternské společnosti vůbec. Má-li někdo zájem poznat příšernou xarraxskou muziku, dost špatně se orientuje, nevyzná-li se v hierarchii xarraxanských národů a myšlenkových směrů. O Zemi to platí samozřejmě také. Ještě jsem neviděl dobrého divadelního autora, dramaturga a vlastně ani teoretika, který by se vůbec nezajímal o budoucí, eventuálně minulé či současně přítomné publikum. Jistě, jde to i bez toho, jenže pak jste vyšínutý excentrik nebo génius. Marlowe napsal přísně upjatého Fausta, vyhmátl v legendě jádro a stvořil děsuplnou

moralitu. On, volnomyšlenkář, pronásledovaný za své anarchistické názory. Prostě výborný obchodní tah – znal své pappenheimské. Shakespeare nedělal nic jiného. André Gregory byl divadelní bůh, a přece ho nelze pochopit bez nutně znalosti tehdejšího světa.

Který se pro mne stal horce současným. Ano, psal se rok 1987, někde naproti přes oceán jsem mohl zazvonit u Gregoryho dveří, propadnout se o pár let hlouběji, mohl jsem ho zastihnout několik set kilometrů severně odtud, v Polsku.

Jedna z užitečných vlastností mé školy byla přemíra velmi dobrých profesorů, schopných něco naučit. A tak jsem se začal sžívat se světem XX. věku rychleji, než jsem doufal. Vyčistil jsem svou češtinu a zaplnil ji směšnými starotvary. Splýval jsem s davem. Říká se tomu sociální neviditelnost a lze to skvěle provádět, netuší-li vaši spoluobčané, že máte k dispozici vrozenou empatii a učili vás pracovat s hlasem a výrazem tváře. Docela mi to šlo. Až na občasně situace.

Ta hospoda byla vždycky bezpečným útočištěm pro všechna individua, v anonymním prostředí by se tu ztratil kdokoliv. Já tam zacházel při návratech z výletů na kosmodrom. Jedno pivo, už téměř štamgastské místo v rohu pod televizí. Chvilé relaxace a studia typů. Někdy jsem se bavil, někdy odcházel po špičkách a s hrůzou – jednou jsem omylem uvedl do funkce levitační postroj, skrytý pod širokým černým kabátem, poctivě ukradeným ve Sběrných surovinách. Vzněsl jsem se půl metru nad stůl než se mi podařilo vytrhnout kontakt baterie.

Ale nikdo si mě nevšiml, snad to náhodní pozorovatelé považovali za alkoholický prelud nebo dobrý trik. Přestal jsem pro jistotu postroj nosit a vytvořil kolem sebe ještě neprůstřednější ulitu tichého blázna.

Ale ta mi teď nebyla nic platná.

Do sálu totiž vpluli dva důležitě se tvářící policisté. Kontrola identifikačních průkazů – a já jim při nejlepší snaze nemohl předložit nic jiného, než pilotní licenci S, a ani v té se nevyskytovalo to převelice důležité razítko o zaměstnání,

jakési vstupní vízum mezi spořádané občany této společnosti. Dost těžko bych jim vysvětloval, že nepracuji jen proto, že v současné době není poptávka ani po znalcích obecné kultury pěti nepozemských civilizací, ani po pilotech hyperprostorových nákladáků, což jsou funkce, k nimž mám potřebnou kvalifikaci.

Zvedl jsem se a nenápadně se snažil přesunout na toaletu, kde bych předstíranou kontrolou vylučovací soustavy vyčkal jejich odchodu, jenže zrovna v té chvíli se přesunuli k dalšímu stolu, což je postavilo mezi mně a předpokládané útočiště. Projít kolem jsem se neodvážil, ale někam jsem jít musel, když už viděli mou maličkost na nohou.

Z obou byla cítit nuda a chuť někoho pořádně seřvat. Hledali oběť, listovali červenými knížečkami a tvářili se-přemýšleli-nadutě. Poldové všech věků jsou prostě stejní. Tyhle tady navíc nikdo neměl rád. To se dá vycítit i bez empatie.

Se sklopenou hlavou člověka s menší než společensky neúnosnou hladinou alkoholu v krvi jsem pomalu kráčel ke dveřím, když na mě někdo kývl. Mrkl jsem tím směrem, ta osoba stála ve dveřích kuchyně, trochu vlasatější človíček asi tak o pět let mladší než já, ale to se ztrácí, jedete-li na stejné lodi. Zval mě dovnitř. Okamžitě jsem změnil směr a bezpečně přistál mezi hrnci.

„Sem nevlezou,“ řekl kluk. „Nedostali by před otvíračkou pivo.“

Zíral jsem trochu vyjeveně a bylo to na mě znát, protože můj zachránce se usmál a prohlásil.

„Znám tě z baráku, vole. Bydlím v podkroví vedle tvýho doupěte, takže je mi jasný, že by ti poldové k duhu nešli.“

A tak jsem se seznámil s Pavlem.

kapitola druhá

Můj první přítel ve dvacátém století se mi víc než zamlouval. Nevyptával se odkud že to jsem a proč se musím vyhýbat policii. Vzal mou existenci jako fakt a víc ho nezajímalo. Do noty jsme si padli ve chvíli, kdy jsme zjistili, že oba čteme Edgara Allana Poea a máme na svět přibližně stejné názory. Právě díky jim jsem byl rychle vtažen do party lidí, kteří mne, aniž to tušili, zachránili před šílenstvím. Díky jim jsem přestal být *Mužem v davu*, Poe se dá číst, žít podle něj nikoliv.

Alternativní kultura se mi odjakživa zamlouvala, takže jsem do společnosti, která jí v rámci místních možností pěstovala, dokonale a rychle zapadl. Objevil jsem nádhernou hudbu, báječné knihy. A filmy, špatně bůhvíkolikáté kopie kdovíkterých kopií, ale přece jenom věci, na něž se dalo koukat.

Začal jsem tedy žít a ne přežívat, a mé myšlenky se obrátily i k jiným věcem, než jen k úzkostnému přemítání o záchraně. Vzpomněl jsem na své předky. Zatím žijí někde v Británii a dosud je ještě nenapadlo opustit Wales a zamířit do Čech. Věděl jsem, že teď někdy vejde do dějin cori-

anovských průsvihů nějaká Margot, nebo Mary, která v Paříži vypadne z Eiffelovy věže a způsobí tím průvodci infarkt. Mary přežije bez vážnějšího zranění, průvodce nikoliv. Zatooužil jsem být tomu přítomen, leč neznal jsem přesné datum osudného výletu a navíc bych se asi dost těžko dostal do Francie. Žil jsem totiž v příšerném světě omezeného pohybu a omezených informací.

Ale průsvihy své rodiny jsem bavil okolí. Samozřejmě nepadlo ani slovo o Ramwu Corianu Abreem, jemuž se podařilo nabourat s nákladňákem plným štěpného materiálu do jedné z planet systému otcova rodného Eternu a proměnit ji v pás asteroidů. Ani případ dědy Alberta, prvního muže, který do dvou staletích užitkové chemie jako první podlehl otravě alkoholem by tu nepůsobil nijak extravagantně. Zato barvitě vyprávění o jednom z mých báječných předků, který kdysi pokládal balón na podvečerním nebi za loď Mart'anů a ohlásil to, pro jistotu i ve veškerém dostupném tisku, čímž se dobral ostudy více než vesmírné, úspěch mělo. Stalo se to v pro Wellse a jeho fanoušky památném roce 1897 – a můj milý příbuzný byl univerzitní profesor a přednášel fyziku. Bohužel také dokonale ignoroval populární kulturu.

Historii své rodiny ovládám sice jednostranně, zato v tom směru dokonale.

A pak přišla oslava Nového roku a já získal vůdčí místo v partě, která o žádného vůdce nikdy nestála.

Byl to nádherný večer. K dokonalosti mu scházel jenom sníh, který ne a ne napadnout. Sešli jsme se na chatě, patřící rodičům jedné dívky, slézalo se to k večeru, každý s láhví něčeho mírně či silněji alkoholického. Za občasného zpěvu a popíjení jsme očekávali půlnoc, vůbec se to nepodobalo karnevalům a už vůbec ne rodinnému dřepění u videa. Taková párty nižší třídy, bez společensky únavných keců, bez rób a smokingů. Za rachotu bigbítu z magnetůáku někdo nadhodil téma *Moje večere s Andrém*. Nikdo ten film sice neviděl, ale všichni četli scénář a shodli se na tom, že je geniální.

Proč ne. André Gregory byl génius.

Někdo si posteskl, že se nám nemůže poštěstít prožít ve filmu popisované euforické stavy a rovněž nezvyklé hrátky s fantazií by v našem podání vyzněly asi trapně.

Když jsem studoval na univerzitě, bylo to pro nás něco běžného. Prováděli jsme větší šílenosti, než euforické tance a akt *Předčasného pohřbu*, hru na pohřbívání zaživa.

Něco jsem v tom směru prohodil a byl vyprovokován. Chvíli jsem nechal zábavu volně plynout, jenom jsem ji nenápadně usměřňoval. Pak, když byla pozornost soustředěna patričním směrem, začal jsem si potichu prozpěvovat jednu prastarou rituální píseň. Okolí postupně utichalo. Trochu jsem zvýšil hlas. Ne příliš, aby atmosféra nespadla už v začátku. Za chvíli mlčeli všichni.

Někdo se přidal, potichu brumlal jednoduchý nápěv. Po něm další, píseň působila jako narkotikum. Uvolnil jsem mysl a nechal ji vyjít z těla. Začal jsem kolem sebe šířit vlny opojení a sounáležitosti. Mé Já odlétlo někam pryč a okolí začalo být rozmazané. Cítil jsem, jak sílím a rozrůstám se. Netýkalo se to Pieta Coriana, to všichni jsme se spojovali v jeden velký organismus. Vlnil se a přeléval ze strany na stranu, tvořil víry a v gejzírech vzlétal vzhůru.

Prostor hrál všemi barvami, od nejtemnější černé k jasně planoucí bílé, všechno se točilo a vařilo v jednom kole. Nekonečné obzory se smršťovaly do jednoho bodu, aby se vzápětí s novým velkým třeskem rozlétko v bláznivé symfonii barev a pohybu.

Prask!

Náhle se všechno neuvěřitelnou rychlostí zhroutilo. Pocítil jsem opět své ego a tělo, rozplizlé do nekonečna, se začalo vracet k pevnému bodu, k solar plexu.

Tantrici měli – jako v mnohém – pravdu.

„Co to tu děláte? Vzáýváte Alláha?“

Opozdilec u dveří.

Pocítil jsem ukrutný stesk po harmonii. Pomalu jsem se vracel do stavu normální otupělé existence a bylo mi to líto. Ostatním také.

Ne, oni nevnímali to, co jsem vnímal já. Nebyli připraveni, mohli jen nahlédnout za závěs euforie. Ale stačilo to.

Někdo pustil kazetu s The Doors, při jejichž hudbě mě vždy jímalo příjemný strach a další mi řekl, že se cítí jako znovuzrozený. Že nikdy nic podobného nezažil. Polichotilo mi to. Nejen proto, že původcem toho všeho jsem byl já.

A pak se začalo slavit tak normálně, ve stylu povšechně civilizačním. Během půlhodiny jsem byl dokonale pod parou. Pamatuji si z toho jenom to, že jsem si jedním z eternských jazyků stěžoval kamnům na život.

Jak jinak, že?

Byl to další základní obrat v mém životě. Z poklidné existence potencionálního eskového sebevraha jsem vpadl do víru proměnlivého života. Začali jsme provádět akce, podobné té silvestrovské, častěji. Repertoár se měnil. Vzpomínal jsem, co jsme dělali na škole, vymýšlel nové věci. Pár lidí se od naší skupiny odtrhlo, tak nějak jsme se vzdálili běžnému náhledu na svět. Ostatní byli neuvěřitelně aktivní. Nepohrdali životem. Měli chuť poznávat své nitro a hledat nové. Provozovali jsme vlastně aktivní skupinovou terapii, při níž ti, kteří přestávali věřit, že svět je dobrým místem k žití, získávali zase potřebný optimismus. I já ho vstřebával, a to po pořádných dávkách. Najednou se mi začalo dvacáté století líbit. Budoucnost uvízla v budoucnosti, a já se začal smířovat s faktem, že na téhle lodi popluju dál. Nevěnoval jsem se ničemu jinému, než řízení skupiny a občasným, stále řídícím návštěvám hyperportu. Okolí mě nezajímalo. Zvykl jsem si na postavení gurua, na nikým neocenený přínos pro společnost a propadl jsem domněnce, že se mi nemůže nic stát. Byla to chyba, tahle éra ještě neznala kreativní existencialismus a ještě hezkých pár desítek let k němu neměla ani přičichnout. A já se neměl narcisisticky zahledět do vlastní práce, mohl jsem předvídat události a nemuselo to zajít tak daleko.

„Začínáme vadit lidem,“ řekl mi jednoho dne Tráva, človíček, který si ze své feťácké minulosti odnesl pocit neustálého ohrožení.

„Blbost,“ odpověděl jsem mu a mluvil tak pokaždé, když s něčím takovým přišel. A dodával jsem něco v tom smyslu, že o nás vlastně nikdo nic neví. Zapomněl jsem, že právě tohle může být důvodem k nevráživosti. Neboť i člověk patří mezi faunu, a zvířata bezohledně likvidují slabé a podivné kusy.

„Vadí jim, že jsme jiní,“ sdělil mi Pavel, a já i jemu řekl, že je to hloupost, kterou se nemá cenu zatěžovat.

Že to není hloupost jsem poznal ve chvíli, když jsem se jednoho dne ve dveřích srazil s dvojicí policistů.

Někoho hledali. Prošel jsem kolem nich a nevšímavě je bez pozdravu minul. Pomalu jsem vystoupal do mezaninu a opatrně vyhlížel zpoza zábradlí.

Vraceli se. Nejdřív dupavé kroky, potom placaté čepice. Cítil jsem z nich jistotu.

Odpovídal jsem popisu osoby, kterou přišli zkontrolovat.

V tu chvíli jsem vystartoval a vyběhl až k půdě, kde jsem se srazil s Pavlem.

„Byli tady policajti,“ vyhrkl. Strhl jsem ho sebou na půdu. Protáhli jsme se trámy do mého doupěte a já začal rychle balit.

„Jdou po tobě. Lidi si asi začali stěžovat, že odvracíš mládež od budování socialismu.“

Neměl jsem na ironii náladu.

„Ať mi vlezou na záda.“ zabručel jsem. Všechno podstatné už bylo zapakováno. Teď jen kudy ven.

„Tady by to nemuseli najít.“

„Na to nechci spoléhat,“ přejel jsem v rozčilení do češtiny své doby. A rozhlédl se kolem sebe. Zatímco Pavel vykulil oči, já na to přišel. Zalovil jsem v tlumoku a vytáhl blaster. Nerozhodně jsem jím pohazoval v ruce.

„Snad nechceš...“

„Ale houby,“ ne takový blázen opravdu nejsem. Namířil jsem zbraň na střechu. Na rozebírání krytiny opravdu čas nebyl a jinudy cesta nevede. Zmáčkl jsem spoušť.

Tašky se rozlétly a několik latí vypařilo.

„Čau. Zdejchni se k sobě, na tebe se vykašlou.“ řekl jsem a protáhl se na střechu. Pavel nehnutě stál.

„Tak dělej, ty vole! Když se mi to povede, napíšu. A padej, nebo tě seberou místo mě.“

Víc jsem se nezdržoval. Rychle jsem vyšplhal ke komínu, opřel se o něj a vytáhl z tlumoku levitační postroj. Baterie mlely z posledního, ale snad to bude stačit. Opatrně jsem po hřebenu přešel až na konec bloku. Tam dole, deset nebo dvanáct metrů, byla zahrada.

Mám?

Ono to vlastně nijak nešlo. Někde za mnou se ozývaly dva mozky pochybnostmi.

Zatajil jsem dech a skočil.

Padal jsem prostorem, ale volný pád to přece jen nebyl. Postroj mě sice neunesl, zbrzdil však let natolik, že jsem trochu tvrději, ale přece jen bez úrazu, přistál vedle jabloně. První etapa útěku byla za mnou.

Skončil jsem v seníku nedaleko místa, odkud jsem před několika měsíci vyrazil do civilizace. Otázka byla položena jednoznačně: Co teď?

Mé první myšlenky patřily azylu u některého z Corianů. Bylo to šílené, jednak bych dost těžko přešel hranice, a i kdyby se mi to podařilo a já našel předky, dost špatně bych jim asi vysvětloval, že i já jsem Corian. Dědičné mateřské znaménko bohužel nemáme.

Nebylo kam jím, kam se vrátit. Žít jako zvěř v lese jsem nedokázal, nejsem Tarzan a nemám výcvik pro přežití. Ano, mohl jsem se vrátit do náruče psychiatrů, jenže tam se mi chtělo nejméně. Začínal jsem znovu doufat v náhodu, která mi přihraje do ruky ztrativší se kosmickou loď. Jenže kde na ní počkat? Tenhle hyperport už nebyl bezpečný. Další ležel někde dva tisíce kilometrů na východ. Asie.

Podle toho, co jsem z tohoto světa znal bylo možné i nemožné se tam dostat. A podmínky k tarzanovské existenci měla tajga o mnoho lepší. Dnes i příště.

Vlastně to tam znám... Je tam malinká hospůdka, vedená ramenatým Sibiřanem. Pavlov se jmenuje a jeho štamgasti Pavlovovi psi. Zrovna kousek od prvotřídního hotelu. A pár kilometrů od portu nerušená příroda Sibiřské rezervace...

Ta příroda je tam i teď. A snad bude milejší, než civilizace šedivých tváří.

Tedy!

Noc jsem přečkal v krmelci, plném zatuchlého sena. Kašlal jsem a prskal až do rána, dřímал v mezerách mezi neklidnými polosny a představami o strastiplné pouti, kdy mi jedna jediná raketa přeletí nad hlavou a já skončím jako divošský šaman někde u Severního ledového oceánu, někde v Sanniniově zemi... projdu záhybem zemské kůry do podzemního světa který objevil kapitán Symmons a skonám sešlostí věkem pod runami Arneho Saknussema... A třeba už proletěli, netrefili můj čas...

Tunguzský meteorit, jakkoliv je brána v úvahu pouze teorie o sodíkovém tělese, mohl být průnikem lodě třídy S do časoprostoru. Doporučuji prověřit dobové záznamy a výše uvedená fakta dosadit do logických rovnic uvedených v Hohefortově teorii.

Tak nějak to stálo v obširné dokumentaci, týkající se d'áblika Náhodného přerušení časoprostorových vazeb. Tak nějak jsem si to zapamatoval. Vlastně nikdy nikdo nepřišel na jediný záznam o těch osmapadesáti průnicích do minula. Ani jeden z devíti, kteří zůstali, po sobě nenechal informaci, zprávu, nic, ani výbuch...

Teprve když mě probudil ranní chlad, vyhnal jsem z hlavy všechny ty nesmysly a začal uvažovat o možných variantách, včetně dálkového pochodu na Sibiř. Byla to také šance, jenže sám jí nezvládnou.

Očistil jsem se od sena a přepochodoval na místo hyperportu Evropa. Trochu jsem doufal, že během příprav na exodus se objeví zachránce.

Objevil. Už toho dne odpoledne.

Říkala si Annie, čili Anička a patřila do naší někdejší skupiny.

„Když Pavel říkal, žeš nadobro zmizel, napadlo mě, že tě tady ještě stihnu. Můžeš zůstat pár dní u mě.“

Vůbec jsem se nerozmýšlel.

Tonoucí se občas chytá i silnějších předmětů, než je stéblo.

kapitola třetí

Ta dívka byla tak trochu kapitola sama pro sebe. Vymykala se i ze společnosti, kterou jsem musel tak náhle opustit. Lišila se i od společnosti, jakou jsem opustil před pár měsíci. Nikde v ní nebodal sebetenčí osten neofobie a xenofobie. Byla neuvěřitelně tolerantní k názorům jiných, ale neznamenalo to, že se vším souhlasila a všechno omlouvala. Byla skutečně jiná. Netvrdila o sobě, že je nezávislá, nesnažila se jít za každou cenu proti zdi.

Vanea o takových lidech říká že jsou *opravdoví*.

Opravdový byl i ten fešácký kriminál, do něhož jsem se nechal zavléct. Teprve později jsem pochopil, že si nenápadná – i to byla ne zrovna zanedbatelná Aniččina vlastnost – plavovláska už před časem usmyslila, že se stanu její obětí a svůj úmysl prostě a jednoduše naplnila. Z jejího bytu jsem téměř nevycházel, tenhle roztomilý bachař mi povoloval jen krátké vycházky po půlnoci. Než prý lidé zapomenou.

Společnými silami jsme upravili můj zevnějšek do podoby solidního mladého skoromanžela, zajíždějícího tu a tam za svou milovanou a většinou zůstávajícího přes noc. Vlasy a

vousy šly dolů, vytahaný svetr do popelnice. Začal jsem se škrtit v košili s límečkem.

Když jsem občas v noci potkal někoho ze skupiny, nepoznali mě. Jednou jsem se v záchvatu poťouchlého skřítkovství pokusil vyprovokovat policejní hlídku nejasnými dotazy na cestu k nádraží; zjistili mi odjezdy všech možných vlaků a málem mě odvezli sami. Vzhled dělá své.

Ale takhle to nemohlo jít donekonečna. Bylo to sice nenápadnější, než má předchozí činnost, jenže jednou všechno muselo prasknout. Začal jsem se tedy zabývat plány na zařazení do společnosti. Ale brzy mě – potvoru nestálou – zaujala jiná věc – sepisování historie průšvihů rodiny Corianů v obou větvích. Dopoledne jsem psal (a ukrýval své dílko před Anninýma očima), odpoledne vzpomínal. Rozhodně si nemůžu stěžovat, že by mí předkové patřili mezi normální obecnstvo divadla Svět.

Kupříkladu havárie mého praděda byly samy o sobě kuriózní. První náhradní díl získal Josef v mládí, když se loučil s prababičkou – ještě nikoliv Corianovou – a otevřel špatné dveře. Varovaly ho, nápísem i hlasem, ale Josefovy uši zaměstnávalo brebentění jeho přítelkyně (Ozvi se. A hlavně na sebe dávej pozor) a oči nechával co nejdéle spočinout na oblých křivkách těla, oblé křivky písmen ho nevzrušovaly. Za dveřmi ovšem nebyl výtah, ale sedmimetrová šachta. Levá noha až po koleno už za léčení nestála. Životní pouť toho muže mi začínala být vzorem, ony totiž s postupem času ztrácejí některé věci punc tragédie.

Jak jsem pomalu ztrácel víru v záchranu, musel jsem převzít Josefovou životní filozofii. Jinak to prostě nešlo. Nemohl jsem viset mezi dvěma světy, žít existencí tajného agenta. Jednou – dříve nebo později, na tom vůbec nezáleželo – to všechno musí prasknout. Vlastně jsem až doposud jen oddaloval nevyhnutelné. Napínal jsem tenké vlákno nervů až na hranici možností, podvědomě žil ve strachu z odhalení a z budoucnosti, čekal na okamžik, kdy mne zastaví policejní hlídka, kdy budu muset do nemocnice, na den, kdy přestanu

Annii bavit... Mohlo to přijít dnes a mohlo to několik měsíců počkat.

Byla tu možnost vsadit vše na jednu kartu, přihlásit se, zahrát ztrátu paměti a po nevyhnutelné anabázi via psychiatrická léčebna začít žít životem zdejšího člověka obecného. Ale podvědomě jsem se tomu bránil, a i Anička, která možná tušila víc, než jsem považoval za vhodné, se mi snažila vysvětlit, že bych udělal největší chybu svého života. Nevyvracel jsem jí to, neřikal jí, že ta skutečně největší byla chvíle, kdy jsem uposlechl hlasu vnitřního ďábla našeptávající a vstoupil na palubu lodě třídy S. Ona mne chtěla jen pro sebe, ženy mají většinou silnější majetnické pudy než muži, její emoce navíc prozrazovaly skutečně upřímné city.

Ono to se mnou taky jinak nešlo.

Ale něco jsem udělat chtěl, jenže tenhle svět se tolik lišil od toho, do něhož jsem se narodil. Lidé tu žili neuvěřitelně složitě, uspěchaným stylem života a zmateným nahrazováním nepříjemných záležitostí ještě zlomyslnějšími potvůrnůstkami. Byl jsem zkrátka jinak vychovaný a s jinou stupnicí hodnot. Leč nastal čas změny, jak pravil nějaký klasik, takže jsem corianovské dílo zničil a začal se věnovat úvahám o životě. A tak trochu se hýčkal myšlenkou, že do oblačných slov zahalený sociologický popis světa, ze kterého přicházím, by mě mohl docela dobře uživit. I přes státní filozofii to bylo něco, co se dalo publikovat knižně a nevzbudit nevěli.

Konečně, od čeho jsem téměř dostudovaný kunsthistorik?

Někdy v té době pojala Anička nápad obstarat mi někde falešné doklady a poslat mě za hranice. Já pořád hovořil o Sibiři, ona volila směr opačný, do tajgy prý za mnou nepojede. Začali jsem se hádat, já se jí snažil vysvětlit, že můj odpor k tomuto světu se nevztahuje jen na střed Evropy, ale platí takřka každé geografické souřadnici, vyjma míst Naděje.

Sibiře, středobodu australské Velké pouště, rampě XIX na mysu Canaveral...

Nakonec jsem přestal odporovat. Nějak se už můj život musel vyvrbit, a do Austrálie se koneckonců třeba z Paříže dalo přestěhovat celkem snadno. Rezignoval jsem, ztratil víru v zázraky a upadl do duševního marasmu. Netušil jsem, že *Anděl pitvornosti* právě začal řídit.

Půldruhého měsíce jsem žil s Aničkou, jedl s ní, miloval se s ní, vedl filozofické diskuse a tlachal o ničem, překážel a snažil se být aspoň trochu prospěšný.

Muž v domácnosti.

A do té idylky proniklo náhle něco, co mě v prvním okamžiku nechalo naprosto chladným a zabralo teprve po vteřinách věčnosti.

Pípání.

Ozvala se má zbytečná vysílačka. Ironie osudu. Právě tohle zařízení jsem považoval za nejnesmyslnější výplod zoufalých specialistů z Ústředí, a ono bylo nejdůležitější součástí mého vybavení.

Byla mrtvá do té doby, dokud se v její blízkosti neobjevil zdroj signálů – hyperprostorová loď. A blízkost znamenala tuto planetu. Tento věk.

Když jsem si to srovnal v hlavě, vylétl jsem od stolu a zajechel radostí. Annie, která pochopitelně nemohla sledovat mé duševní pochody, podobající se ostatně spíše špatně sestříhanému surrealistickému filmu, sebou polekaně škubla a otevřela ústa.

Hlavně rychle. Budou si myslet, že jsou doma a nechtějí přetěžovat orbitu.

Pohlédl jsem přes stůl na Aničku. Hleděla trochu zděšeně. Najednou jsem nevěděl kudy kam. Vlastně věděl – domů – jenže... Byla to prostě slušnost... Co teď?

Vysílačka pípala dál, signál měnil tón, jak se loď blížila. Musel jsem to udělat.

Ale ona to cítila také.

Naklonil jsem se přes stůl, políbil ji, měla v očích slzy, já je cítil rovněž.

„Miluju tě.“

Řekli jsme to oba najednou.

A pak jsem běžel, všechno odlétlo pryč, lítost a pocit špatného svědomí se vrátí později.

Jen aby nepřistál jinde. Mají čtyři možnosti, pětadvacet procent, že poletí na Evropu. Vybavoval jsem si v rychlosti všechny postupy, které musí pilot provést. Kontroloval jsem čas, teď se Kybernet marně snaží o spojení s naváděcími družicemi, po krátkém čase usoudí, že dráha je volná a doloží to vlastním pozorováním. A loď začne sestupovat, to je nejdelší čas, a za ten musím stihnout zdolat několik kilometrů.

Narážel jsem do lidí. Svět se změnil v rozmazaný obraz nic nechápajících tváří. Na jedné ulici jsem se trefil do břichatého muže, vedoucího kolo. Sebral jsem se první, on ještě bezmocně kopal nožkama, když jsem zvedal bicykl, naskakoval na něj a šlápl do pedálů. Jestli mě začal pronásledovat, nevím. Vzal jsem to zkratkou přes park u nádraží, trochu neprůjezdný a zakázaný, ale o mnoho mě přibližující cíli. Na jeho konci stál policista.

Prudce jsem zabrzdil. Oběma brzdami; zadní kolo se na okamžik uvedlo do vzduchu, přední stočilo stranou. Vyhodilo mě to ze sedla. Řídítek jsem se nepustil, pročež k nohám uniformovaného muže dopadla spleť kovu a těla.

Než se stačil nadechnout, zvedl jsem se, odkopl trosky bicyklu a chystal se vyrazit dál.

Příslušník, pohoršený rozježděnými maceškami, se mě pokusil zastavit. Rozpřáhl ruce.

Uhodil jsem ho do břicha, takovou agresivitu nečekal a tak záupěl, chytil se za postižené místo a sehnul. Pokusil jsem se mu podrazit nohy (nevyšlo to) a pak ho ještě ramenem odstrčil. Zapotácel se a uvolnil mi cestu.

Budoucnost si vybírala budoucnost na další velké křižovatce. Šedivý oblek mizerného střihu a zamřížované okno. Nebo milounký mlžný opar mého oblíbeného baru.

Jak já se strašlivě ožeru!

Vyběhl jsem z parku a zahrnul do dlouhé ulice, z jedné strany ji lemovala vysoká šedivá oprýskaná zeď parku, na druhé

se postupně ztrácely stále nižší domy; jak jsem utíkal dál, dostával jsem se na periferii.

Ale pořád to bylo ukrutně daleko.

Když jsem uslyšel kvílení brzd, na okamžik mi zatrnulo.

„Taky k lesu? Nastupte.“

Pohledná ženská. Vlezl jsem vedle ní, dveře bleděmodré škodovky zavíral už za jízdy.

„Já to UFO viděla taky!“

Přistál!

„Šlápněte na to, proboha!“

Před časem mi v téhle chvíli zbývalo několik minut do červeného majáku. Má sympatická řidička na to šlápla a ručička tachometru nesestoupila na rovných úsecích pod stovku.

A za chvíli jsem ji uviděl.

Obří nákladní loď třídy S. Seděla na tom samém kousku planetokoule, jako před časem můj singl. Dobrých tři tisíce bruttoregistrovaných tun nákladu. Při průletu atmosférou si musela pořádně zahromovat. Co asi veze? Lahůdky pro papaláše? Nebo opravdu důležité suroviny? Náklad rychle podléhající zkáze? Léky? Záleželo na tom? Vůbec ne. Ani předtím (kdy mě to hodně slušně živilo) ani teď, kdy nejdůležitějším nákladem bude osmasedmdesát kilogramů Pieta Coriana.

Zastavili jsme. U silnice překážel hlouček lidí. Pět nebo šest, nebyl čas je počítat a už vůbec se starat o to, co mají v plánu a co má s nimi v plánu Osud. Stáli v bezpečné vzdálenosti, překvapení, možná vyděšení, ale především zvědaví. Pokud se loď vrátí, mohlo by to s nimi trochu zamávat a otlouct o podlahu matičky Země, pokud exploduje, mají šanci přežít. Jestli si na tu podlahu rychle lehnu. Autodestrukce začíná hezky pomalu, loď se snaží zhroutit sama do sebe a vybít energii explozí na co nejmenším prostoru.

Vylétl jsem z auta a běžel přes pole k lesu, za chvíli, jestli to nevyjde, tu zase padne pár stromů. Když se svět zblázní a nechá vyhrát šťastnou náhodu, padnou jiné stromy na balíky papírů přísně tajných zpráv a šetření. V obou časech.

„Nechod'te tam!“ volal za mnou někdo, jenže tihle lidé mě už nezajímali, v otevřeném výstupu se objevila nějaká hlava, časoprostor je drží dost dlouho. Vyskočil jsem, chytil se za okraj průlezu a našlapal astronauta zpátky. Už by je to konečně mělo vrátit. Jestli mají smůlu jako já...

Tak tu budeme tři a halda svědků.

Muselo nás to vrátit, jinak změníme budoucnost.

„Zavři průvlak!“

Západka cvakla, udělal to Kybernet, poslouchající kohokoliv, kdo vydával srozumitelné příkazy. A takhle UI už tušila oč jde. Druhý pilot ještě seděl v křesle, když jsem řval: Jste v minulosti, cpal jeho kolegu do sedačky a snažil se sám si najít bezpečné místečko. Okamžitě aktivovali přesunový štít, nevěděli, kde jsou a proč na ně řve človíček, tak nápadně podobný Pietu Corianovi, ale instinkty jsou instinkty. A pak to se mnou praštilo o podlahu.

Časoprostor se vracel do původní polohy. Před očima se mi začaly točit barevné pruhy a tak jsem raději omdlel.

...